

egy kicsit mindig sáros volt, könnyen meg lehetett rajta csúszni. ha eső után hirtelen visszatért a hőség, a fák alján a fodros, meleg iszap szörnyű pocsolyszagot árasztott. a mólóról a folyó közepéig el lehetett hajítani kavicssal. aki ide kiállt, ujjával újra meg újra megpróbálta odarajzolni a levegőbe a folyó kanyarulatát, ahogy kéken vonultak mellette a hegyek. aztán lefelé nézett a móló csúcsán függő rozsdás vaskarikára, és megint kavicsot gyűjtött, hogy beletaláljon az alatta fekvő fatörzs kettényílt belsejébe. üldögélt még és le-föl sétálgatott az úton. figyelte a folyó túloldalán a meszes, tört fényeket.

(NEM MAGAS)

nem magas partszegély, napégette
katlan a hátár, hol minden vonás
kicszerelődik, a szégyen előfüttyenti
farkasát, és mintha mondaná is,
futhatsz, elszalajtunk, a nap
mostantól örökké delelőn áll,
s a tükörben a szörnyű farkasarc
elkezd reménytelen vándorlását.

Gellén-Miklós Gábor

EGYÜGYŰ DAL A SZERETŐRŐL

Enni kérek: megítat.
Inni kérek: enni ad.
Úszni vágyom: napra tesz.
Koszra vágyom: leporol.

Ő moziba: én színházba.
Ő térre: én utcára.
Neki a fehér: nekem a fekete.
Neki az egész: nekem a fele se.

Ha felhívom: leteszi.
 Ha leteszem: felveszi.
 Én viszem: ő hozza.
 Én balra: ő jobbra.

Én nyaralok: ő kitelel.
 Szólok hozzá: nem felel.
 Intetek: nem köszön.
 Elzavarom: visszajön.

Julian Barnes

MATS ISRAELSON TÖRTÉNETE

Füzéki Eszter fordítása

A templom előtt, amelyet a harmincéves háború idején Németországból hozott faragott oltár díszített, hat állás sorakozott a lovak számára. A fehér erdei fenyőből készült állások, amelyekhez a fát a városka központi útkereszteződésétől egy kilométernyire vágták és szárították, dísztelenek voltak, sőt számozatlanok. Egyszerűségük azonban megtévesztő volt, és csak látszólag álltak szabadon bárki rendelkezésére. Akár lóháton, akár gyalogszerrel érkeztek, a templomba igyekvők tudták, hogy a bokszokat a környék hat legfontosabb férfiának tartják fenn. Ha egy idegen azt gondolta, hogy egyszerűen odakötheti a lovát, amíg a *Centralhotel*ben elkölti a *Brännvinsbordját*, a tó kőgátjánál lelt volna rá elkészült hátsárára, amint az a vizet bámulja.

Az állások tulajdonjogához kiválasztás, ajándékozási szerződés vagy végrendelet útján lehetett hozzájutni. Míg azonban benn, a templomban meghatározott ülőhelyek meghatározott családokat illettek, s a személyes érdemtől függetlenül nemzedékről nemzedékre öröklődtek, kinn a polgári erények számítottak. Hiába akarta volna egy atya például elsőszülött fiára hagyni a bokszát, ha a fiú nem bizonyul érdemesnek, az ajándékozás az apára vetett volna rossz fényt. Amikor Halvar Berggren engedett az akvavitnek, a könnyelműségnek és az ateizmusnak, és a harmadik állás tulajdonjogát egy vándor köszörűsnek adta, az emberek órá, nem pedig a köszörűsre nehezteltek, és néhány *riksdaler* ellenében megfelelőbb megoldást kerestek.

Nem okozott azonban meglepetést, hogy apósa Anders Bodént jelölte ki a negyedik állás örököséül. A fűrésztelep igazgatóját szorgalmáról, komolyságáról és a családja iránti odaadásáról ismerték. Nem volt ugyan túlon túl vallásos, bőkezű azonban igen. Egyszer egy jól sikerült őszi vadászat után megtöltetett egy fűrészgödöröt hulladék fával, roston megsütetett egy szarvast, és a húst szétosztatta a munkásai között. Nem a város szülötte volt, mégis szívügyének tartotta, hogy megmutassa az idegeneknek a helyi nevezetességeket. Mire a városba látogatók felocsúdtak, Bodén unszolására már felkapaszkodtak a templom melletti *klockstapel*ba. Ő egyik kezével a haranglábnak tá-